

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 36.

Tredie Session.

36te Møde.

Lørdagen den 2den December.

(Forts.)

Kierkegaard (fortsat): Jeg tilstaaer, at i det attende og nittende Aarhundrede forekommer det mig at være en saa fræs Overtro, at det er meget dristigt at underskrive den, og det gaaer aldeles over min Forstand, hvorledes en Regjering gjennem en Mæræffe har kunnet udstede sige Blanquetter og tvinge enhver autoriseret Læge til enten ikke at foretage Vaccinationen — og det er han dog igjen almindeligviis nødt til af andre Grunde efter Lovgivningen — eller at underskrive Noget, der dog i hans Hjerte maatte stemple ham selv som den, der i det Dieblik traadte op næsten som en Charlatan. Jeg veed nok, at Charlatanerne forsikre paa Guds og Samvittighed og ialtfald ved Gud og Himlen og Helvede, naar man forlanger det, at nu er man ganske sikker for en vis Sygdom, at det er et ufeilbart Middel, man har faaet, at inden 14 Dage er den Sag i Orden, o. s. fr. Men det gjør mig ondt, at nogenstunde den danske Lægestand, der vistnok med fuld Ret har et saare hæderligt Navn over Europa, har været tvunget til at underskrive noget Saadant. Nu veed jeg nok, at det er affkaffet, og at en taaleligere Form er indført; men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den Vaccinationslovgivning, som den ærede Forslagsstiller er imod, og vil have ændret, den skriver sig netop fra hiin Tid, hvor man saaledes nærrede en aabenbar Overtro med Hensyn til Vaccinationen.

Forøvrigt er, hvad der forekommer mig at være det Afgjørende for, at denne Sag maa tages under Behandling, to Ting. For det Første det, at Vaccinations-Lvungen virkelig

efter sit Væsen dog maa erkendes at være, om end paa en anden Maade, en Art Quarantaine, og at det derfor synes at være temmelig naturligt, naar man ellers med Hensyn til Quarantainen tager under Overveielse, om man ikke opoffer for Meget ved den Lvang, den medfører, at det Samme da ogsaa gjøres til Gjenstand for en Undersøgelse i Henseende til den Art af Quarantaine, hvorved man har forsøgt at ville fikke hele Folket en masse imod en bestemt Sygdom. For det Andet, — hvad ogsaa den ærede Forslagsstiller tydede hen til, men hvad jeg troer, at han skulde have fremhævet ganske anderledes skarpt — at fradets Dieblik af, vi have Religionsfrihed, kan den Lov, vi have om Vaccinationen, ikke holde sig. Thi det er ikke noget Nyt, at religiøse Partier mange Gange kaste sig paa deslige Ting, der efter den store Fleerheds Overbeviisning slet ikke komme det Religiøse ved; og jeg behøver ikke at fristes til at mene, at jeg taler som Prophet, naar jeg fristes til at sige, at der inden 10 Aar, hvis Alt gaaer sin ordentlige Gang her i vort Fædreland, sikkert ogsaa vil have reist sig Rørelser blandt Mennesker her i Landet, som ville sige, at de have religiøse Betænkkeligheder ved at lade deres Børn vaccinere. Men i det Dieblik, dette skeer, er altsaa ifølge Grundloven hele den nuværende Vaccinationslovgivning fastet overende; thi man bliver da ligesom nødt til at boie sig derfor og tage Hensyn dertil. — Jeg stemmer altsaa for, at Sagen kommer til Behandling her i Thinget.

Orsted: Jeg maa dog gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af den ærede Talers Foredrag, som nys fatte sig. Han har paa mange Maader misforstaaet mit Foredrag. Jeg har aldeles ikke sagt, at vor Vaccinationslov udmærker sig derved, at den ikke kjender til